

182. Megváltóm, ha rólad...

1. Meg - vál - tóm, ha ró - lad meg - em - lék - szem,

4 Bol - dog ér - zet jár - ja lel - kem át,

7 Mert oly pil - la - na - tot adsz Te né - kem,

10 Mit ke - gyed csak sze - ret - tid - nek ád.

2. Sötét éjjel – mint a komor felleg – Vette ifjú életemet körül;
De mióta téged ismerhetlek, Fény árad rám, öröm felülről.
3. Míg az éltet benned nem ismertem, Nem vidítá béke szívemet;
Ezerféle vágyódásban éltem, Szívem így ezer kint szenvedett.
4. Ifjúságom hirtelen hevében Én a hazugságot követém;
Gyönyörködém vígságban és fényben, S az igazságot nem ismerém.
5. Telve gonoszsággal és vétkekkel, Igazság nélkül, büszkén éltem;
Könnyen meghódított minden tévely, S a bűnnek szolgáltam szüntelen.
6. A becsület hozza majd meg nékem – Így gondoltam –, a szeretetet;
És szereztem dicsőséget bőven, De a szívem be nem töltetett.
7. Pásztor nélkül terméketlen földön Tévelyegtem árván, céltalan,
Mint fáradt juh a kopár mezőkön Én éhen és szomjan maradtam.
8. Megölt volna engem sóvárgásom, És csak kín lett volna életem,
Hogyha hívásodat meg nem hallom, Mellyel bátorítottad szívem.
9. Milyen életet küzdöttem én át, Nem is éltem, kínlódtam csupán,
Míg végtére eljutottam hozzád, S lelkem ínségét elpanaszlám.
10. Csak a bánat járt sokáig vélem, Most már szívemet Te vidítod;
Öröm, béke az én osztályrészem, Amióta a tied vagyok.
11. Újjászületésem napja óta Legyőzhetem minden vágyamat;
Ajkam nem nyílik már panasz-szóra, Lelkem mindig derült ég marad.
12. Nem zavarja többé bánatfelleg Ezt a derült eget sohasem,
Ha mindig csak tégedet szeretlek Úgy, miként Te szeretted engem.
13. Jaj a földnek, mely ezt a kegyelmet Megveti és elutasítja,
S nem hiszi, hogy az Úr minden embert Bűneiből megtisztíthatna.
14. Ó, Te mindig hű, ne hagyj el engem, Habár el is rejtéd arcodat!
Tisztíts meg, mint aranyat a tűzben, Míg olyan leszek, mint kívántad.
15. Egykor – ha a szenvedés múltával Ezt a földi éltet elhagyom –,
S az öröm honába megyek által, Ott szent színedet megláthatom.
16. Akkor megtisztult, örömtelt szívből Dicsérlek én Megváltóm, téged,
Hogy a földi bajból, szenvedésből Éltemet békére vezetted!

És kivont engemet a rettenetes sárból és a sáros fertőből, és felállatá a kösziklára az én lábaimat, és megerősíté az én lépésimet: És ada az én számba új éneket, a mi Istenünknek dicséretit.